

Sygn. akt VI Gz 136/16

POSTANOWIENIE

Dnia 02 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Danuta Jarosz-Czarcińska, SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska

Protokolant

po rozpoznaniu w dniu 02 sierpnia 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzycielki (...) sp. z o.o. we W.

przeciwko dłużniczce M. C.

o nadanie klauzuli wykonalności

na skutek zażalenia dłużniczki na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 9 września 2015r., sygn. akt V GNe 75/15

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Danuta Jarosz-Czarcińska Małgorzata Bartczak-Sobierajska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 09 września 2015 r. Sąd Rejonowy nadał nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym klauzulę wykonalności (k. 50).

W zażaleniu na to postanowienie dłużniczka zarzuciła, że nakaz zapłaty do niej nie dotarł, nie kwitowała jego odbioru, nie było pozostawione awizo; nie otrzymała także odpisu nakazu od komornika. W związku z tym skarżąca wniosła o zmianę postanowienia i „oddalenie czynności egzekucyjnych” (k. 53-54).

Wierzycielka nie udzieliła odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle art. 781 § 1 zd. 1 w zw. z art. 782 § 1 zd. 1 i art. 781¹ k.p.c., tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu nadaje klauzulę wykonalności na wniosek wierzyciela sąd pierwszej instancji, w którym sprawa się toczy nie później niż w terminie 3 dni od dnia jego złożenia.

Postępowanie klauzulowe charakteryzuje ograniczony zakres kognicji sądu. Sąd bada, czy przedłożony dokument spełnia przewidziane w przepisach ustawowych formalne kryteria stawiane tytułom egzekucyjnym, a następnie dokonuje oceny tzw. materialnych kryteriów treści tytułu egzekucyjnego.

W rozpoznawanej sprawie tytułem egzekucyjnym był nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 23). Skarżąca złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 27). Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw z uwagi na nieusunięcie jego braków formalnych (k. 35-35, s. 2). Zarówno wezwanie dłużniczki do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu, jak i odpis postanowienia odrzucającego sprzeciw zostały doręczone dłużniczce przez awizo (k. 31, 34 i 42), a ponieważ bezskutecznie upłynął termin do zaskarżenia postanowienia nakaz uprawomocnił się (k. 23), stanowiąc tym samym tytuł egzekucyjny w rozumieniu art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zarzut skarżącej, że otrzymała nakazu zapłaty jest niezrozumiały, skoro, jak była o tym mowa, fakt odbioru nakazu zapłaty potwierdziła własnoręcznym podpisem w dniu 20 lutego 2015 r. (k. 25). Jest to zresztą oczywiste, zważywszy że skarżąca wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 27). Odpis zarządzenia wzywającego skarżącą do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu oraz odpis postanowienia Sądu pierwszej instancji odrzucającego sprzeciw został jej doręczony przez awizo. Jak należy sądzić, bo nie wynika to jasno z treści zażalenia, skarżącej chodzi o to, że nie otrzymała wiadomości o pozostawieniu przez doręczyciela zawiadomienia (awiza).

Pozostawienie zawiadomienia o miejscu złożenia pisma w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. uzasadnia przyjęcie domniemania faktycznego, że zawiadomienie to dotarło do adresata najpóźniej z dniem ustania przyczyny, która uniemożliwiała doręczenie zwykle (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2002 r., V CZ 14/02, Lex nr 53919). Datą doręczenia pisma sądowego w wypadku przewidzianym w art. 139 § 1 k.p.c. jest data, w której upłynął termin do odbioru złożonego pisma w oddawczym urzędzie pocztowym, jeżeli przed upływem tego terminu adresat nie zgłosił się po odbiór. Dwukrotne wysłanie i awizowanie przesyłki zawierającej odpis wyroku z uzasadnieniem stanowi spełnienie wymagania skuteczności doręczania pism sądowych przez pocztę i zapewnia realizację konstytucyjnej zasady prawa do sądu. Doręczenia przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. oparte są na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone.

Jak trafnie podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 maja 2016 r. (III BP 8/15, Lex 2077744), wykazanie, że przeprowadzenie czynności doręczenia zastępczego nastąpiło niezgodnie z regułami objętymi art. 139 § 1 k.p.c. i przepisami rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 1222), w czym mieści się także niepozostawienie przez doręczyciela zawiadomienia o nadejściu przesyłki w drzwiach mieszkania lub w placówce pocztowej, oznacza nieskuteczność tego doręczenia. Jeśli natomiast strona podnosi, że nie dotarła do niej wiadomość o pozostawionym przez doręczyciela zawiadomieniu z przyczyn od niej niezależnych (niezawinionych), to właściwym środkiem obrony jest złożenie wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej (art. 168 § 1 k.p.c.).

Analiza znajdujących się w aktach sprawy dokumentów sporządzonych przez doręczycieli o doręczaniu zastępczym nie daje podstaw do ich zakwestionowania. Zostały one sporządzone zgodnie z przepisami wymienionego wyżej rozporządzenia, a zatem w świetle art. 139 § 1 k.p.c. uprawniają domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk skarżącej i w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Skarżąca nie przejawiała żadnej inicjatywy w celu wykazania nieskuteczności doręczenia lub istnienia przesłanki do przywrócenia terminu. Jedyne zarzut o nieotrzymaniu nakazu zapłaty okazał się chybiony.

W konsekwencji i skoro nakaz zapłaty, z uwagi na odrzucenie sprzeciwu, uprawomocnił się Sąd pierwszej instancji był obligowany nadać mu klauzulę wykonalności.

Zażalenie jako bezzasadne należało więc oddalić na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

Jerzy P. Naworski

Danuta Jarosz-Czarcińska Małgorzata Bartczak-Sobierajska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)